

**ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
КАК БАЙ ТОШО СИ КУПИ
ХЛЯБ**

chitanka.info

Навярно всяко село си има поне по един зевзек. И нашето село го имаше — бай Тошо. Едър, червендалест, винаги усмихнат и готов да подхвърли някоя шега, той беше добре дошъл във всяка компания в кръчмата. А когато минаваше по улицата все някой ще му рече: „А, бе, Тошо, кажи някоя по-така...“. А той това и чакаше. Репертоарът му бе неизчерпаем. Когато го питаха откъде му идват тези умни мисли, или казано другояче откъде черпи вдъхновение, той обясняваше: „Ама аз отникъде не ги уча, идват ми сами отвътре“.

Когато дойде демокрацията бай Тошо на майтап или наистина реши да се прекръсти. Взе да се нарича Теди — било по-европейско. И „бай“ не искаше да му казват вече — не вървяло „бай Теди“. Ама всички си мислеха, че се дистанцира от своя известен съименник.

Един ден опашката пред фурната стана огромна. Напоследък все така беше. Магазините бяха празни, говореше се, че и брашното не достигало. Очакваше се въвеждането на купони и на хората хич не им беше весело. Затова и опашката бе мълчалива. Тъкмо да ти дойде редът и хлябът свършваше. Щещ не щещ чакаш да извадят следващата фурна, но горещите хлябове се изкупуваха за минути. Всеки вземаше поне по десетина, за да не се реди на другия ден, а някои пък бяха започнали да ги правят на сухари. Така минаха два часа и последните на опашката взеха да роптаят. Накрая решиха продавачката да дава само по три хляба на всеки.

Та някъде след още час към групата чакащи се присъедини и Теди. Никой не го подкачи, не им беше до шеги. Но той като постоя минута — две, мина напред. Хората от опашката замърмориха, някои по-тихо, други — доста нервно. Теди се обърна назад: „А, бе, другарки и другари, господа, отстъпете ми, че жена ми е на легло...“

Стъписаха се съселяните му. Кога така Мара се е разболяла? Сигурно е зле, ама как не са разбрали, да идат да я видят? Теди взе трите хляба и забърза по улицата. „Тошо, — извика след него възрастна жена. — Какво ѝ е на Мара? Обади ли се на децата?“

Тошо-Теди се обърна: „Какво да ѝ е, прекопа градината и е легнала да си почива. Защо да се обаждам на децата?“ После се подсмихна и продължи към къщи. Така, благодарение на таланта си, той си купи хляб за 5 минути. Останалите продължиха да чакат. Опашката се свърши чак когато фурната затвори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.